

Kasper

ACHTBAAN
OP LOSSE SCHROEVEN

Spl!nt
media

Een pijnlijke stilte

Als ik mijn telefoon opneem hoor ik een leegte die alles zegt. Dan verbreekt een zenuwachtige stem de pijnlijke stilte.

‘Spreek ik met Jeroen, de vader van Kasper?’ Ik antwoord vrijwel direct met: ‘ja.’

‘Ben je ervan op de hoogte dat je vriendin met je zoontje in het ziekenhuis is?’

‘Jazeker,’ antwoord ik weer.

‘We zouden willen dat u zo snel mogelijk ook naar het OLVG komt. Kent u iemand die u hierheen kan brengen?’ Terwijl ik verwerk wat ze zegt, voel ik een messcherpe realiteit in mij opkomen. Ik begrijp iets heel goed wat ik met heel mijn hart absoluut niet wil weten. In deze leegte blijf ik opvallend kalm en geef ik rustig aan dat ik zo snel mogelijk kom. Ook beloof ik dat ik niet alleen zal reizen. De emotionele stem aan de andere kant van de lijn hangt op. Als ik mijn telefoon in mijn broekzak laat glijden, loop ik naar mijn moeder. Ze zou vandaag een dagje langskomen om samen met mij en onze oudste zoon Brent iets leuks te gaan doen. Maar de wereld bleek iets anders voor ons in petto te hebben. In plaats van naar de speeltuin te gaan, begon deze dag voor oma in de wachtkamer van een dokterspraktijk.

‘Mam, je had gelijk, ik moet naar het ziekenhuis. Kun jij vandaag Brent opvangen? Ze willen niet dat ik alleen naar het OLVG reis. Denk je dat Ruud mij wil brengen?’ Nog voor mijn moeder antwoord kan geven, pak ik mijn telefoon en bel ik mijn zwager. Voor ik het weet hoor ik getoeter en staat hij met zijn auto voor de deur. Ik neem plaats op de bijrijdersstoel en vertel hem onderweg hoe de wereld sinds vanmorgen is veranderd.

‘Wat er exact aan de hand is weten we niet, maar dat het serieus is, mag duidelijk zijn... *what the fuck* kan het zijn. Aan de telefoon hebben ze niks gezegd, alleen dat ik moest komen en kleren voor mezelf, Charlotte en Kasper mee moest nemen... nee, kut,

dit is niet goed.’ Ruud antwoordt heel rustig en eerlijk.

‘Nee, inderdaad, dit klinkt niet echt goed.’ We praten van de zenuwen nog wat over de route, en dat hij door zijn werk als vrachtwagenchauffeur de weg in Amsterdam zo goed weet. Dan zet hij midden op de weg de auto stil voor de hoofdingang van het OLVG West.

‘Spring er hier maar uit. Succes en sterkte!’

Ik stap uit en loop zo hard mogelijk, maar zonder te rennen, naar binnen. Waar moet ik heen en wat ben ik in hemelsnaam aan het doen. De bordjes met afdelingsnamen en pijlen beginnen me te duizelen. Kinderafdeling, tweede verdieping. Ik neem de trap. Het is druk. Alles gebeurt in een waas. Is het hier nou zo warm? Mijn volle rugzak met bij elkaar geraapte kleren en andere praktische spullen plakt op mijn rug. De vele gangen zijn lang en bochtig. Om de zoveel meter zijn er klapdeuren die vanzelf opengaan. Soms moet ik vaart minderen omdat de deuren langzamer opengaan dan ik zou willen. Dan staat er opeens iemand aan de andere kant van de deur op mij te wachten. Ze loopt met grote passen op mij af.

‘Ben jij de vader van Kasper?’ Ze is zichtbaar geëmotioneerd.

‘Ja,’ zeg ik, en strek mijn arm uit om haar een hand te geven. De arts merkt het gebaar niet op. In plaats daarvan pakt ze mijn bovenarm, alsof ze bang is dat ik weg ga rennen, en zwijgt. Al trekkend aan mijn arm neemt ze me mee naar het einde van de afdeling, waar ook de volgende gang verschijnt. De deuren slaan weer langzaam open en als ik door de kier naar binnen kijk zie ik Charlotte staan. Ze barst in tranen uit. Ze loopt naar me toe en omhelst me.

‘Weet je het al? Weet je het al?’ Maar nog voor ik antwoord kan geven worden we door een verpleegkundige vriendelijk doch dringend verzocht om kamer 209 in te gaan. Daar zie ik Kasper voor het eerst in een ziekenhuisbedje liggen. Een klein geel ledikantje met blauw beddengoed. Hij ligt op zijn rug en ziet er verslagen uit. Uitgeput. Hij is wakker, maar lijkt niet helemaal te

beseffen waar hij is. Zijn linkeroog zit nog steeds dicht. Met het andere kijkt hij mij indringend aan. Geen glimlach of een teken. Helemaal niks.

De arts vraagt ons om op het bed naast dat van Kasper te gaan zitten. Als ik me omdraai om te gaan zitten, voel ik de harde woorden van de arts als granaatscherven binnenkomen. Kasper is ernstig ziek. Hij heeft een hersentumor en is in levensgevaar. Ik laat me op het matras achterovervallen en begin te schreeuwen.

‘Waarom! Waarom! O, nee! Waarom?’ Charlotte pakt me stevig vast en probeert me te troosten.

‘Ik wist niet of jij het al wist... ik mocht het je nog niet vertellen.’ Onze lieve Kasper. We huilen samen heel hard en zeggen dat we van elkaar houden. De groep verpleegkundigen en artsen in de kamer is opeens toeschouwer van een persoonlijk drama. Ze besluiten een voor een de kamer uit te gaan.

We zijn voor het eerst even helemaal alleen. Een gevoel dat ik vanaf nu altijd zal hebben. We staan op en kijken samen, hand in hand, naar onze zoon. Nu iedereen voor even weg is vult de ruimte zich met werkelijkheid en ongelof.

‘Liefie, hoe kan dat nou? Dit kan toch niet? Nee, Kassie! Nee!’ Het voelt alsof ik nooit meer kan stoppen met huilen. Er wordt op de deur geklopt en de volgende arts komt binnen. Door de hele situatie en de vele gezichten heb ik geen idee of ze er net ook al was.

‘Kasper ligt hier in kritieke toestand. Hij moet hier zo snel mogelijk weg en naar een academisch ziekenhuis. Hebben jullie spullen bij je om in het ziekenhuis te kunnen overnachten?’ Ik knik.

‘Oké, dat is mooi. Jullie gaan waarschijnlijk naar het AMC. Een ambulance brengt Kasper daarheen en een van jullie mag in de ambulance meereijden. Verder is het wellicht een goed idee om in de tussentijd jullie naasten op de hoogte te brengen.’ Dit is veruit het naaste dat ik ooit in mijn leven heb gedaan. De gedachte dat je iemands leven met één telefoontje voorgoed verandert, is

verschrikkelijk. Opeens besef ik heel goed hoe moeilijk het voor die arts moet zijn geweest. Die stond net dezelfde boodschap aan ons, als ouders, te vertellen. We maken snel een lijstje en overleggen kort wat de boodschap zal zijn. Dan geven we elkaar een kus en lopen we ieder naar een andere hoek van de gang. Starend naar een blinde muur, zet ik mezelf schrap en begin te bellen.

‘Hi mam, ik heb slecht nieuws. Misschien is het goed als je even gaat zitten.’ Ik hoor mezelf de zin zeggen en breek weer. Aan de andere kant van de lijn begint mijn moeder direct troostende woorden te zeggen, maar ik probeer door te praten.

‘Hij heeft kanker, mam. Hele erge kanker. Het is een hersentumor van meer dan acht centimeter. De kans dat hij doodgaat is zó groot dat de arts ons adviseerde om iedereen nu op de hoogte te brengen.’ Mijn moeder begint ook te huilen, maar blijft me ondertussen troostende woorden toeroepen.

‘Je bent een kanjer. Jij bent hier sterk genoeg voor, Jeroen, en het komt goed, hoe dan ook.’ Tantes, opa’s en oma’s. We vertellen ze die middag allemaal wat er aan de hand is, en de reacties zijn steeds hetzelfde. Dan is het wachten op de ambulance. Charlotte is er even bij gaan zitten. Ze is nu zes maanden zwanger en voelt het in haar rug en bekken. Als ik naar haar toe wil lopen komt de eerste ambulancebroeder door de klapdeuren aangelopen. Hij rolt krachtig een brancard voor zich uit en loopt in een rechte lijn naar de kamer van Kasper. Zijn collega loopt er achteraan en moet bijna rennen om hem bij te houden. Voor we het weten ligt dat kleine mannetje op die enorm grote brancard.

We pakken snel onze spullen bij elkaar en lopen achter het ambulancepersoneel aan. De verpleegkundigen op de afdeling zijn zichtbaar aangeslagen en wensen ons sterkte. Ik weet er geen raad mee en ontwijk zoveel mogelijk oogcontact. De lift brengt ons naar beneden, waar de ambulance al klaarstaat. Het begint inmiddels al een beetje donker te worden, waardoor het zwaailicht veel indruk maakt. Charlotte vraagt aan de ambulancebroeder of we allebei mee mogen rijden, en hij knikt ja. Terwijl ze op de

bijrijdersstoel gaat zitten stap ik via de achterkant in en neem plaats naast Kasper. De achterdeur slaat dicht. De handrem gaat eraf. En weg zijn we. De vrouwelijke ambulancebroeder is naast mij komen zitten en houdt Kasper nauwlettend in de gaten. Ze kijkt naar me, en ik begin direct weer te huilen. Dit keer maak ik er ook geluid bij.

‘Hij heeft kanker,’ zeg ik tussen mijn snikken door.

‘Hij moet zo snel mogelijk geopereerd worden.’ Ze kijkt me liefdevol aan en zucht diep.

‘Hoe oud is hij, als ik vragen mag?’

‘Een jaar en een paar maanden,’ antwoord ik. Dan wendt ze haar blik af en richt zich weer op Kasper.

‘Arme jongen. Arme jongen.’

Alles gaat heel snel. Het voelt alsof we tijdens de rit geen één keer hebben gremd.

‘We zijn er,’ zegt de ambulancebroeder, bijna mompelend. De achterklep gaat open en ik zie hoe ze Kasper uit de ambulance naar binnen rijden. Charlotte en ik lopen er hand in hand achteraan. In de lift zie ik dat we er op de achtste verdieping uit gaan.

Door de lange gangen van het AMC volgen we de borden *kinderafdeling*. Onderweg merk ik dat iedereen die we tegenkomen ons aanstaart. Zelf probeer ik zoveel mogelijk naar de grond te kijken. Kasper wordt een klein kamertje ingereden. Al snel komen er veel mensen langs. Ik merk dat de helft er echt moet zijn, maar de andere helft vooral even wil zien wie we zijn. De spanning in de ruimte is voelbaar. De verpleging is hier wel wat gewend, maar de apparatuur die ze nu op Kasper aansluiten gaat ons vertellen of er direct een noodoperatie gedaan moet worden.

‘Zijn jullie de ouders?’ vraagt een van de voorbijlopende verpleegkundigen ons op de man af.

‘En jij bent zwanger?’ kijkend naar de buik van mijn vriendin.

‘Och, wat naar allemaal. Echt verschrikkelijk. Heel veel sterkte.’ En weg is ze weer.

Er worden steeds meer draden geplakt en naalden geprikt. De monitoren beginnen druk te piepen. Na mijn derde nerveuze kopje koffie komt de hoofdarts binnenlopen. Ze pakt een laag krukje en komt wat ongemakkelijk tussen de muur en het bed naast ons zitten.

‘Hallo, mijn naam is Marianne en ik kom jullie vertellen wat ons plan is. Vandaag is het vrijdag. En in het weekend zijn er nauwelijks chirurgen aanwezig. Daarom gaan we kijken of we met het medicijn dexamethason wat vocht uit Kaspers hoofd kunnen afdrijven, zodat de druk vermindert. Zo proberen we tijd te winnen om dit weekend een goed team samen te stellen dat hem maandag zal opereren. Mocht het vocht toch blijven zitten, dan zal er vannacht een spoedoperatie plaatsvinden waarbij ze een gaatje in zijn schedel maken en een drain plaatsen. Maar dit brengt risico’s met zich mee. Voor nu is het even afwachten.’

Het fenomeen afwachten heeft voor mij een totaal andere lading gekregen. Waar ik wachten vroeger, zoals velen met mij, vooral heel erg saai vond, en afwachten spannend, voelt dezelfde gebeurtenis nu als een moment van rust. Een tijd waarin de tijd even stil lijkt te staan en er in het moment zelf niet heel veel kan gebeuren. Kortom, meer tijd met Kasper.

We besluiten de eerste nacht samen bij Kasper in het ziekenhuis te blijven. De komende tijd zal voor ons hopelijk een periode van heel veel afwachten worden. Voor Kasper is het alles behalve afwachten. Doordat hij op het randje van de dood balanceert willen ze er zeker van zijn dat hij er niet ongemerkt vanaf valt. Daarom is voor hem een voortdurende stroom van testen en controles begonnen.

Het is avond en we liggen met elkaar voor de eerste nacht in een ziekenhuis. Veel ruimte om na te denken heb ik niet. Doodmoe van de dag en de gebroken nachten daarvoor val ik ondanks al het gepiep van apparaten als een blok in slaap. Als ik wakker word

Als Jeroen zijn zoontje uit bed haalt ziet hij het meteen. Bij het wakker worden gaat er maar één oog open. Het andere is niet ontstoken, of door snot vastgeplakt, maar lijkt eerder verlamd. In paniek roept hij zo kalm mogelijk zijn zwangere vrouw naar boven om het ook te komen bekijken. Het is de ochtend die hun leven voorgoed veranderd.

Dit verhaal gaat over Kasper. Toen hij net een jaar oud was werd er in zijn hoofd een kwaadaardige hersentumor ontdekt. Gemaakt van de meest agressieve kankersoort die er bestaat. Sindsdien is elke dag voor hem en voor iedereen die om hem geeft ongelooflijk spannend, maar tegelijk ook ongelooflijk mooi.

De afgelopen jaren voelden als een achtbaan op losse schroeven, een aaneenschakeling van extreme onzekerheden en bizarre geluksmomenten. Momenten die laten zien hoe breekbaar, maar vooral ook hoe mooi en bijzonder het leven elke dag kan zijn.

'Ik heb meer dan duizend dagen alles gegeven. Echt alles wat ik in me had. En hier houdt het op. Ik voel een verlangen van vroeger naar boven komen. Een verlangen naar de knoop in mijn maag. Naar de onzekerheid die me misselijk maakte. Naar het fijne gevoel van naïviteit. Naar die ene kans van nul komma iets. Maar het is over. Dit is het einde van doorgaan.'

Jeroen van Veen (1981) is kunstenaar, schrijver, maar bovenal vader. Na meer dan tien jaar als creative bij verschillende reclamebureaus en mediabedrijven te hebben gewerkt, noemt hij zich sinds 2018 een vrije bedenker. Jeroen woont in Amsterdam met zijn vrouw en drie kinderen. In het najaar van 2021 besluit hij, nadat zijn zoontje meer dan duizend dagen intensief tegen kanker is behandeld, zijn pure, krachtige en eerlijke verhaal op te tekenen over hun leven tussen hoop en vrees.

ISBN 978-94-93042-23-0

9 789493 042230 >

www.splintmedia.nl

